

DE KAT IN HET KEGELSPEL

Blijspel

door

LUK GIJSBRECHTS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

bestellen@toneelfonds.be

www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE KAT IN HET KEGELSPEL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **LUK GIJSBRECHTS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

© 1989 Toneelfonds J. Janssens/Luk Gijsbrechts

Internet: www.toneelfonds.be

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet in NEDERLAND worden aangevraagd bij: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
De Friese Poort 106 – 1823 BT Alkmaar

Telefoon (072) 5112135 – website www.ibva.nl email info@ibva.nl.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen

PERSONAGES

ANNIE - een excentrieke klant.

IRENE - huisvrouw die dat voor één dag de winkel openhoudt.

ANDRE - Irenes man.

De drie personen zijn ongeveer vijfenveertig jaar.

DECOR

Een typisch tweedehandswinkeltje met rekken en kapstokken vol kleren, hoeden, schoenen, handtassen...

(Irene is verkoopster in een tweedehandswinkeltje. Het moet zo rond kwart voor zeven 's avonds zijn. Zij is zenuwachtig en kijkt voortdurend op haar horloge. Het sluitingsuur is immers zes uur. Van achter de gordijntjes van het kleedhokje klinkt de stem van Annie.)

ANNIE: Nee... nee... die blauwe is niet goed. Mag ik die groene nog eens van u...

IRENE: *(tegen haar zin)* Die donkergroene of die andere?

ANNIE: Zijn er dan twee groene? Welk is die andere groene?

IRENE: Die helgroene... U hield er niet van zei u... U vond hem te gifgroen.

ANNIE: O ja... die... geef die maar. Hij moet prachtig passen bij die roze debardeur...kom, geef hem maar.

(Haar hand reikt door het gordijntje.)

IRENE: Alsjeblief.

(Ze geeft haar de groene... rok of zo... In afwachting vouwt Irene zenuwachtig kleren op. Schudt ze terug uiteen. Vouwt ze terug op.)

Mevrouw...

ANNIE: Schitterend!!! Wat een kleurencombinatie... perfect!!! Dit was echt wat ik zocht!

(Irene slaakt een zucht van verlichting.)

Nu nog die schoentjes...

(Irene krimpt ineen.)

Misschien die lichtblauwe met naaldhakken...

IRENE: Maar mevrouw, die waren toch te klein. U hebt ze daarstraks al zes keer gepast.

ANNIE: Ik weet het, maar ze zijn als het ware gemaakt om onder deze rok te dragen.

IRENE: *(wanhopig haast)* Mevrouw, u hebt maat 38 en die schoenen zijn maat 35.

ANNIE: Ik weet het. Ik zal mijn tenen moeten intrekken.

IRENE: Maar mevrouw...

ANNIE: Mevrouw! Díé schoenen zijn de enige die bij dit geheel van kleren passen. U moet mij niet tegenspreken, want ik weet dat ik een heel goed combinatievermogen heb!

IRENE: *(met een zucht)* Alsjeblief mevrouw.

(Ze ruimt verder op, maar eigenlijk verplaatst ze alleen maar dingen. Het blijft stil in het pashokje.)

En...mevrouw?

ANNIE: Nee!

IRENE: Ze zijn te klein, nietwaar?

ANNIE: Nee... enfin... ja, maar je moet een beetje kunnen lijden als je mooi wil zijn.... Het is de kleur... misschien dat rood... ja, dat is het. Geeft u mij die lage rode schoentjes even. Die met de turquoise pareltjes.

IRENE: *(bijna smekend)* Mevrouw, weet u hoe laat het al is?

ANNIE: Twaalf voor zeven! Zet u de blauwe maar terug en mag ik nu even de rode, ja?

IRENE: *(diepe zucht)* Alsjeblief mevrouw.

ANNIE: Jaah...!!! Schitterend... De ideale combinatie, en ze zijn maar twee maten te groot... dat valt mee. Het is prachtig, vooral die schoenen... maar... nu valt me wel op dat... euh... dat dat roze van die debardeur nogal flets is. In verhouding met de schoenen toch. Hebt u niet iets feller roze of anders... okergeel... ja... dat moet ook mooi zijn.

IRENE: Mevrouw, mijn man zit thuis op eten te wachten.

ANNIE: *(Ze rukt bruusk het gordijntje open en wordt nu voor het publiek zichtbaar. Ze heeft zich onwaarschijnlijk smakeloos uitgedost. Het geheel van rode schoenen, gifgroene rok, etc. wordt bovendien vervuldigd door een knots van een hoed met een imitatie struisvogelpluim.)*

U zei?

IRENE: Dat mijn man thuis op eten zit te wachten.

ANNIE: Hoe verschrikkelijk...

IRENE: Eh?!?...

ANNIE: Heeft hij daar al lang last van?

IRENE: Hoe...eh???

ANNIE: U moet beslist die arme man helpen en snel, voor de situatie kritiek wordt. Gaat u met hem eens een keertje naar een psychiater... Waar hebt u die rode schoentjes neergezet? Het is geen kritiek, hoor, maar ik vind toch dat u wat meer orde in uw zaak zou mogen hebben.

(Ze dribbelt ijverig zoekend rond.)

IRENE: Mevrouw, zou u het alsjeblief niet erg vinden om morgen terug te komen... Ik ben namelijk...

ANNIE: Bent u gek!! Morgen terugkomen? Ik ben nú hier. Ik heb me helemaal omgekleed in spulletjes die ik misschien wil kopen. Het is toch tijdverspilling om nu alles uit te doen, terug in de rekken te hangen en op de schabben te leggen, en morgen het hele spelletje van voren af aan te beginnen!! Dat kunt u economisch toch niet verantwoorden!

IRENE: *(kleintjes)* Nee... maar wij sluiten gewoonlijk om zes uur.

ANNIE: Niet te geloven, hé... Nogal logisch dat de maatschappij in volle crisis is, als zelfs eigenaars van piepkleine tweedehandswinkeltjes zich stipt aan hun werkuren gaan houden.

IRENE: *(snel verontschuldigend)* Ik ben de eigenaar niet.

ANNIE: Wat doet u hier dan?

IRENE: Ik... euh... ik ben de vriendin van de eigenares.

ANNIE: (*verdwenen tussen de rekken*) Fantastisch!!!

IRENE: Daar is toch niets fantastisch aan?

ANNIE: Ik bedoel deze kanten kousen. Vertelt u maar rustig verder, dan trek ik ze intussen aan.

IRENE: Er is niet veel te vertellen... Ik ben gewoon de vriendin van de eigenares en zij heeft mij gevraagd om vandaag haar winkeltje open te houden. Ze wou graag eens een dagje naar zee met haar kinderen.

ANNIE: Wat bent u toch een goeie ziel.

IRENE: Waarom?

ANNIE: (*driftig de kousen aansjorrend*) Omdat u uzelf zomaar opoffert om uw vriendin een plezier te doen. U hebt er waarschijnlijk helemaal niets voor durven vragen?

IRENE: Nee...

ANNIE: En zij heeft natuurlijk ook niets over geld gezegd. Wat bent u toch een goeie ziel... een goeie stomme ziel. Ik heb thuis nog een hondje, een chihuahua. Zou u hem een dagje willen bijhouden, dan kan ik ook eens naar zee...

IRENE: Ik doe het alleen maar omdat zij mijn vriendin is.

ANNIE: Laten we dan snel vriendinnen worden. Dan mag u morgen al komen hond zitten.

IRENE: Mevrouw... ik wil nu echt sluiten... mijn man...

ANNIE: Zit thuis op eten te wachten. Heeft die kerel dan helemaal geen zelfstandigheid? Denkt u dat hij de weg naar de broodtrommel niet zelf vindt?

IRENE: Mevrouw?

ANNIE: Jawel?

IRENE: ...Mijn man is gaan werken en...

ANNIE: En u niet. Bon, dan is er toch geen bezwaar. Als u dit hier niet als werken beschouwt dan doet u het voor uw plezier, en als u het voor uw plezier doet dan kijkt u niet naar sluitingsuren. Dus kan ik nog rustig wat verder snuffelen. Hebt u geen kameelharen pantoffeltjes met een roze strikje op de linker- en een geel op de rechtervoet. Ik zoek daar al jaren achter en ik vind ze nergens.

IRENE: Mevrouw, ik maak nu mijn kassa en binnen een paar minuten sluit ik de deur achter me. Als u dan nog binnen bent moet u zelf maar zorgen dat u buiten raakt. Ik trek er mij niks van aan en ik ga naar huis.

(*Ze begint haar kassa te maken.*)

ANNIE: (*laat Irene eventjes doen en zegt dan*) Zou u dat doen? ...Nee, dat zult u niet doen. Want, wie zegt dat ik niets steel? Dus als u mij hier opsluit loopt u het risico om morgenvroeg een heel kwaad telefoontje van uw vriendin te krijgen met de vraag hoe het komt dat haar winkeltje helemaal leeg is.

IRENE: Mijn kassa is bijna geteld.

ANNIE: U houdt vol. Zoveel lef had ik van u niet verwacht.

IRENE: Zo dadelijk doe ik dus de deur op slot en telefoneer in de cel op de hoek van de straat naar de politie om te melden dat er een inbreekster in mijn zaak zit.

ANNIE: Dus toch geen lef! Het kleine meisje loopt huilend weg en roept naar de boze mevrouw: "Wacht maar, ik haal mijn pappa en die is politieman!" *(lacht)*

IRENE: *(bij de deur)* Komt u mee naar buiten?

ANNIE: Het is warmer binnen.

IRENE: Goed dan.

(Ze gaat ostentatief naar buiten en draait de deur op slot. Annie blijft alleen achter. Ze staat onbeweeglijk en luistert ingespannen. Plots begint ze te huilen en onmiddellijk daarop komt Irene weer binnen.)

Doet u nu alsjeblief niet moeilijk en ga mee naar buiten.

(Annie veegt vlug haar tranen weg alsof ze zich betrappt voelt. Irene merkt nu dat ze gehuild heeft.)

Maar...maar u hebt gehuild.

(Annie begint opnieuw te huilen, bijna hysterisch.)

Maar mevrouw...mevrouw toch ...wat is er?

ANNIE: Och, laat me maar. Het is altijd hetzelfde. *(zwaar snikkend)*

IRENE: U moet u niet zo laten gaan. Wil ik eventjes een glas water halen?

ANNIE: Als u dat zou willen doen, graag ja.

(Irene verdwijnt en komt even later terug met een glas water. Annie veegt intussen uitvoerig haar tranen weg met een zakdoek.)

IRENE: *(nadat Annie gedronken heeft)* Gaat het al iets beter nu?

ANNIE: Ja... dank u... excuseert u mij dat ik me zo liet gaan. Het is altijd zo de laatste tijd. Ik wil vriendelijk zijn, maar in plaats daarvan doe ik arrogant. Ik wil vrienden maken maar ik schrik iedereen af. Ik zou zo graag hebben dat de mensen van me houden, maar ze beginnen me integendeel altijd te haten... o... ik ben zo afschuwelijk. *(begint opnieuw te huilen)*

IRENE: Maar mevrouw toch...

ANNIE: Noem me alsjeblief Annie...als u dat doet krijg ik een beetje hoop dat u mijn onbeschoftheden vergeeft. *(tussen de snikken door)*

IRENE: Maar zo erg was het nu toch ook weer niet... Annie.

ANNIE: Dank u... en hoe heet u?

IRENE: Irene.

ANNIE: Dat is een mooie naam. Ik heb een suikertante gehad die zo heette...zij haatte me ook als de pest. *(boehoehoe... snifsnif)*

IRENE: Maar ik haat u toch niet...

ANNIE: Nee, maar u bent dan ook zo'n goeie ziel.

IRENE: Hebt u al lang dat gevoel dat iedereen u haat?

ANNIE: Al heel mijn leven, alleen is het de laatste maand zoveel erger geworden.

IRENE: Hoe komt dat dan?

ANNIE: Mijn man is een maand geleden gestorven.

IRENE: ...Neemt u mij niet kwalijk.

ANNIE: Het is uw schuld niet. Hij heeft het zelf gezocht.

IRENE: Heeft hij? ...Nee toch...

ANNIE: Jawel!

IRENE: (*kleintjes*) ...Zelfmoord?

ANNIE: Neenee, dat contract dat hij heeft aangenomen. Het is zijn dood geworden. U dacht aan zelfmoord... ja... ik begrijp het... U wist natuurlijk niets af van dat contract. Sta me toe dat ik me even opfris, dan zal ik het allemaal vertellen. Waar is het toilet, alsjeblief?

IRENE: Achter die deur.

ANNIE: Dank u, ik ben zo terug.

(Annie gaat af, maar neemt in het voorbijgaan het geldkoffertje, de kassa, mee. Irene blijft onrustig achter en kijkt op haar horloge. Ze weet niet goed hoe ze de situatie moet oplossen. Annie komt terug.)

U hebt lekker warm water, dat frist op. Sinds een maand, mijn beste Irene, leef ik op de rand van een zenuwinzinking, en het is allemaal de schuld van dat stomme contract.

IRENE: (*matig geïnteresseerd*) Wat was dat dan, mevrouw?

ANNIE: Annie, alsjeblief, noem me Annie. Het is een lang en ingewikkeld verhaal. Ik zal het best maar helemaal van bij het begin beginnen. Is er iets fout met uw horloge?

IRENE: Hoezo?

ANNIE: Omdat u er voortdurend naar kijkt... oh... ik begrijp het ...uw man zit thuis op zijn eten te wachten... ik mag u eigenlijk niet ophouden... Alleen... ik zal het nooit meer meemaken...een man die op je zit te wachten als je thuiskomt ...maar goed, dat is het lot.

(Heel kort nerveus huilbuitje dat snel weer over is.)

Laten we maar gaan. Ik zal het leven wel eenzaam en alleen trachten door te komen.

IRENE: (*voelt zich schuldig*) Maar nee... euh Annie... dat mag je nooit zeggen.

ANNIE: Toch wel... was dat stomme contract er maar nooit geweest.

IRENE: Wat was dat dan voor iets?

ANNIE: Wilt u het echt weten? ...Goed dan. Mijn man was eigenlijk een zeer befaamd krokodillenjager. Ik zag hem zelden, want hij was altijd op reis... op jacht. Mijn man is altijd een avonturier geweest. Vroeger, toen we pas getrouwd waren, was hij een berucht huurling. Ik denk dat hij zo'n tien jaar geleden in zowat elke oorlog op aarde heeft meegevochten. De laatste tijd was hij wat kalmer geworden en zag ik hem al iets meer, tussen zijn krokodillenjachten in. Toen is dat contract gekomen. Schmidt, een vriend van hem uit zijn huurlingenperiode, is het hem komen aanbieden. Ik heb het hem nog afgeraden. Zo'n contracten, dat wist ik, zijn levensgevaarlijk, maar gevaar was voor mijn man juist een reden om interesse te krijgen. En zo zijn ze vertrokken, Schmidt en hij...ik heb hem nooit meer teruggezien...

(Opnieuw nerveus huilbuitje.)

IRENE: *(wordt nieuwsgieriger)* Waar zijn ze dan naartoe gegaan?

ANNIE: Ik weet het niet, alles was geheim. Schmidt heeft me later verteld wat er in die fatale momenten ongeveer gebeurd moet zijn. Ze waren in een klein stadje waar het contract volbracht moest worden. Het was tegen valavond toen Schmidt en mijn man langs de gevels van de huizen naar de plek van de confrontatie slopen.

IRENE: Maar wat voor confrontatie was dat dan?

ANNIE: Dát weten zelfs nu maar drie mensen. De opdrachtgever, Schmidt en wijlen mijn man.

IRENE: En wat gebeurde er dan?

ANNIE: Op een bepaald moment stonden Schmidt en mijn man achter een muurtje en ze wisten dat achter de hoek het gevaar wachtte.

IRENE: Maar welk gevaar dan toch???

ANNIE: Irene alsjeblief... laat me rustig vertellen. Het is voor mij al erg genoeg om deze pijnlijke momenten uit mijn leven terug te moeten oprakelen.

IRENE: Excuseer, maar vertel toch verder, alsjeblief.

ANNIE: Ze stonden dus achter die muur, op misschien twintig centimeter van de hoek waarachter... Wijlen mijn man fluisterde toen in Schmidt zijn oor dat één van hun tweeën zich moest opofferen. Schmidt haalde een muntstuk te voorschijn, wierp het in de lucht en ving het op in de palm van zijn hand.

IRENE: Wie verloor???

ANNIE: Mijn man. Ze drukten mekaar de hand. Mijn man ademde diep en verdween toen bliksemsnel achter de hoek. Toen klonk een afgrijselijke gil.

IRENE: Uw man...

ANNIE: Ja.

IRENE: Wat was er dan gebeurd?

ANNIE: Schmidt slikte een paar keer, dat vertelde hij me later, sloeg een kruisteken en sprong van achter de muur tevoorschijn...

IRENE: En????

ANNIE: Niets.

IRENE: Hoe niets?

ANNIE: Niets... er was niets te zien.

IRENE: Maar hoe kan dat... en uw man dan?

ANNIE: Die was er niet meer... Het zou me trouwens verbaasd hebben moest hij er wel geweest zijn...ik ben immers nooit getrouwd geweest. *(bulderende lach)*

IRENE: *(verbluft)* Hoe???

ANNIE: Nee... Het is een grap.

IRENE: Een grap??? Uw man bestaat dus niet... heeft nooit bestaan... en dat huilen van daarstraks??

ANNIE: Ik heb u beetgehad... Vindt u het geen fantastische grap!!! *(bulderend)*

IRENE: *(is razend en grabbelt haar jas en dergelijke bijeen)* Maak dat u buiten komt!!!

ANNIE: Nu al? We waren net zo gezellig aan het praten.

IRENE: Schandalig vind ik het. Ik dacht dat ik u troostte door naar u te luisteren, maar u... U maakt mij alleen maar belachelijk!!

ANNIE: U vond het toch een spannend verhaal, dat kon ik merken aan uw glinsterende oogjes.

(Irene is sprakeloos. Ze wil weggaan maar is plots duidelijk iets kwijt. Ze zoekt en zoekt en Annie kijkt geamuseerd toe.)

Wat is er, Irene? Ben je iets kwijt?

IRENE: Moei u niet!

(Ze zoekt voort en raakt steeds meer vertwijfeld tot ze hulpeloos blijft staan.)

ANNIE: Maar wat ben je dan toch kwijt?

IRENE: De kassa...

ANNIE: Zo... daar zal uw vriendin niet zo blij mee zijn...

IRENE: Maar... dat kan toch niet... daarnet had ik ze nog... en nu...

(Ze blijft plots staan en kijkt Annie recht in de ogen.)

Jij hebt ze weggenomen, is het niet... Jij hebt ze verstoppt!! *(dreigend)*

ANNIE: Maar enfin, Irene. Waarom zou ik dat nu doen?

IRENE: Om mij te pesten!

ANNIE: Doe niet zo onnozel... zat er veel geld in?

IRENE: Nee...

(Het huilen staat haar nader dan het lachen.)

...Ik heb niets verkocht vandaag.

ANNIE: Waarom zou ik ze dan stelen?

IRENE: *(hulpeloos rondscharrelend)* Ik moet ze terug vinden... Ik moet, ik moet... *(smekend)* Heb jij ze echt niet weggenomen?

ANNIE: Nee. Denk nu nog eens goed na, Irene, had je het koffertje bij je toen je daarstraks naar buiten ging?

IRENE: *(pruillipje)* Ja.

ANNIE: En je had het ook bij je toen je terug naar binnen kwam?

IRENE: Ja...

ANNIE: Dan moet het zich hier in de winkel bevinden. Laten we een reconstructie houden.

IRENE: Een wat?

ANNIE: Een reconstructie. Ik ga hier zitten huilen en jij komt terug binnen met het geldkoffertje.

IRENE: En dan?

ANNIE: ...Doe jij net hetzelfde als je daarstraks hebt gedaan, en zo herinner je je misschien waar je dat koffertje gelaten hebt. Klaar? Doe dan maar alsof je binnen komt.

(Annie gaat zitten huilen en Irene weet niet wat te beginnen. Annie stopt met huilen.)

Zeg... komt er nog wat van? Ik zit me hier niet voor niks af te sloven.

(Ze huilt terug. Irene komt even in actie maar stopt dan weer.)

IRENE: Stop daarmee!

ANNIE: Waarom?

IRENE: Ik kan er niet tegen dat u zo kinderachtig doet.

ANNIE: Ik probeer alleen maar te helpen om jouw geldkoffertje terug te vinden.

IRENE: Niet op die manier... toen ik daarstraks binnenkwam zat u toch ook niet op zo'n overdreven manier te huilen.

ANNIE: Zoek het dan zelf maar uit.

(Ze doet alsof ze er niets meer mee te maken wil hebben. Irene heeft een hoedendoos gepakt en treuzelt. Ze probeert na te doen wat ze daarstraks deed, maar ze raakt er niet uit.)

ANNIE: *(heeft tersluiks gekeken)* Het gaat niet hé. Kom, laat me je helpen.

(Ze komt bij Irene staan.)

Je kwam binnen. Had je het koffertje links of rechts in je hand?

IRENE: Euh... links denk ik.

ANNIE: Jamaar, is het links of rechts?

IRENE: Links! Rechts had ik mijn handtas.

ANNIE: Goed. Dan gaan we eerst even elimineren. Ben je met dat geldkoffertje in de wc of in de keuken geweest?

IRENE: Nee.

ANNIE: Dan moeten we daar zéker niet gaan zoeken. Blijft alleen de winkel over. Wat heb je gedaan nadat je binnenkwam?

IRENE: Ik keek naar u.

ANNIE: Laat dat ge-“u” toch eens. Als je het over mij hebt, zeg dan “je”. Goed, je keek dus naar mij... en dan?

IRENE: Dan kwam ik naar je toe...zo.

(Ze doet het, met de hoedendoos onder de arm en gaat naar de plaats waar Annie zat te huilen.)

ANNIE: Ben jij naast mij komen staan met een hoedendoos onder je arm?

IRENE: Ja...a nee, met het geldkoffertje...de kassa...

ANNIE: Dat klopt niet hé.

IRENE: Hoezo niet?

ANNIE: Ik ben er pertinent zeker van dat jij niet met een hoedendoos, een geldkoffertje dus, naast mij bent komen staan.

IRENE: Nee?

ANNIE: Nee!

IRENE: Wat wil dat dan zeggen?

ANNIE: Dat je de kassa ergens tussen de voordeur en mij bent kwijtgeraakt.

IRENE: Maar daar heb ik alles al afgezocht! De enige plek waar ik het koffertje kan neergezet hebben was de toonbank en daar staat het niet!!!

(Paniek. Annie zucht.)

Waarom zucht je?

ANNIE: Ik begin een bang vermoeden te krijgen.

IRENE: *(Bang. Trillende stem.)* Ja...?

ANNIE: Ik vrees dat je het koffertje buiten hebt laten staan.

IRENE: Maar dat kan niet!!

ANNIE: Je gaat naar buiten...rechts draag je je handtas, links het koffertje. Je trekt de deur in het slot... dan aarzel je... je wil de deur terug openmaken met de sleutel maar om dat te doen zet je het koffertje even op de grond, je komt terug naar binnen en naar mij...

IRENE: *(loopt naar buiten en komt aangeslagen terug binnen)* Weg...

ANNIE: Dat vreesde ik al. In deze stad stelen ze als de raven.

(Irene gaat zitten. Ze is totaal uit het lood geslagen.)

IRENE: Ik durf niet.

ANNIE: *(gaat bij haar zitten)* Wat durf je niet?

IRENE: ...naar huis...

ANNIE: Hoe...en daarstraks kon je niet vlug genoeg thuis zijn!

IRENE: *(zenuwachtig)* Ja... maar nu niet meer.

ANNIE: Maar Irene, je man zit thuis op zijn eten te wachten. Je kan die jongen toch niet van honger laten omkomen.

IRENE: *(hoofdschuddend)* Ik...ik kan niet naar huis nu.

ANNIE: Zó... dat ruikt naar een triest verhaal... Heb je koffie?

IRENE: Euh... ja... in die thermos daar...

ANNIE: Prima! Dan haal ik nu twee kopjes en dan mag jij het hele verhaal vertellen.

(Doet het.)

IRENE: Annie... euh... dan wordt het zo... misschien kan ik toch maar beter...het zal wel...euh...

ANNIE: Het is me niet zo duidelijk wat je probeert te zeggen. Maar het is me wel heel duidelijk dat jij dringend behoefte hebt aan een gesprekje van vrouw tot vrouw... dus, drink je koffie en vertel.

IRENE: Vertellen? Wat vertellen?

ANNIE: Waarom jij nu plots niet meer naar huis wil.

IRENE: Hij gaat mij uitlachen.

ANNIE: Je man?

IRENE: Al jaren zegt hij dat ik niets anders kan dan rijstpap koken.

ANNIE: Rijstpap?

IRENE: Al de rest kan zijn moeder veel beter. Hemden strijken, bedden opmaken, afwassen, alles. Ik kan niets, behalve rijstpap maken dan.

ANNIE: Zozo.

IRENE: Toen mijn vriendin mij gisteren vroeg of ik vandaag haar winkeltje wou openhouden, zei hij al in mijn plaats "nee". Hij vroeg haar of ze graag in één dag tijd failliet wou gaan. Ik heb me kwaad gemaakt, en hij zat daar maar te lachen. Toen heb ik hem bezworen dat ik zou bewijzen dat ik wel iets kon. Ik ben enorm nerveus geweest vandaag. Ik heb zoiets nog nooit gedaan. Maar het ging, het ging prima. Ik heb wel niets verkocht, er is zelfs, buiten jou, niemand binnen geweest ...maar het ging. Nu verlies ik toch wel de kassa zeker... Hij heeft gelijk, ik kan niks. Hij zal me uitlachen... niet hard, maar hij zal stilletjes grinniken ...ik durf niet meer naar huis. *(sniksnik)*

ANNIE: Wat kan hij niet?

IRENE: Hé?

ANNIE: Ja, noem eens iets dat hij niet kan.

IRENE: Euh...hij kan niet zwemmen...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

